

Der har ligesom sikkert til alle andre medlemmer af Skatteudvalget været en korrespondance; der har været henvendelser fra enkeltpersoner, som er bosat i England, og som har beskrevet, hvordan en absolut indførelse i denne dobbeltbeskatningsoverenskomst ville påvirke dem i dispositioner, som er truffet ikke blot for få år siden, men for 30 og 40 år siden. Der er ofte tale om pensionister, som har været ansat i danske firmaers filialer i England, og som har en forholdsvis beskeden pension.

Vi mener grundlæggende, at disse folk er ude af stand til at ændre deres hverdag, de er ude af stand til at gå ud og tage et nyt job, og de er ude af stand til at kompensere for den ekstra beskatning, der måtte komme. De folk skal friholdes for konsekvenserne af denne dobbeltbeskatningsoverenskomst. Det er vi nødt til at gøre, og vi ville også tage tilsvarende hensyn i Danmark.

Jeg har overhovedet ingen sympati for folk, der har udnyttet fradragsreglerne, og som har haft gavn af at flytte til et land, hvor de kan få billigere beskatning af penge, som de har sparet ved at få et fradrag i den danske beskatning.

Jeg mener, at ved den overgangsordning, det 200.000-kroners-fradrag, der er valgt her, har vi taget fornødent hensyn til de folk, der for mange år siden har bosat sig og har indrettet hele deres tilværelse på en ganske bestemt fikseret pension, og som ikke er i stand til at ændre deres hverdag, samtidig med, at vi nu får indført ordnede forhold for folk, der tjener penge i et land og bor i et andet land.

Vi mener kort sagt, at denne ordning er fornuftig, den er hæderlig, den er ordentlig, og den giver en tålelig overgangsordning for dem, der allerede har bosat sig i England, og som derfor har handlet i tillid til eksisterende regler. Derfor mener vi, at den ordning, der er fundet frem til, er yderst fornuftig, og at den selvfølgelig bør vedtages.

(Kort bemærkning).

Svend Aage Jensby (V):

Jeg vil gerne spørge fru Elisabeth Arnold: Hvad nu, hvis man havde sat grænsen til 50.000 kr.? Ville det have gjort nogen forskel? Jeg spørger: Er det Det Radikale Venstres holdning, at man kan gribe ind i forventningsprincippet, som man gør her? Hvor skal grænsen sættes? Det er det principielle, jeg godt vil høre.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg kan kun forklare hr. Jensby, hvad der har været det principielle for mig. Det principielle har været at se på de personer, som har en betragtelig alder, som har lagt deres aktive arbejdsliv bag sig, og som derfor som pensionister er ude af stand til at ændre deres tilværelse. Det er det, der for mig har været afgørende.

Hvilket niveau ligger de på? Hvad er deres typiske indkomstgrundlag? Vi kan sammenligne med den dobbeltbeskatningsaftale med de nordiske lande, som vi havde til behandling her for kort tid siden. Her var der personer ansat under DIS, som boede i Sverige, var skattepligtige i Danmark, og som var under DIS-ordningen; der findes ikke nogen tilsvarende ordning i Sverige. Disse personer, som var fuldt arbejdsdygtige, og som havde en alder, hvor de normalt kunne skifte arbejde og bopæl og land uden videre, måtte vælge mellem at være under DIS-ordningen eller bo i et nordisk land, hvor de ikke kunne komme under DIS-ordningen.

Jeg mener, der er en principiel forskel på at tage hensyn til folk, som er midt i deres aktive arbejdsliv, og som derfor kan disponere, vælge, skifte arbejde og land osv., og så hensynet til folk, der har deres aktive arbejdsliv bag sig, og som ikke kan røre sig. Det er det hensyn, der har været afgørende for, at vi har foreslået den overgangsordning, der er valgt her.

Kim Behnke (FP):

Allerede i december måned fik vi de første varsler om, at regeringen ville komme med et forslag til en dobbeltbeskatningsoverenskomst mellem Danmark og Storbritannien. På det tidspunkt glædede det os i Fremskridtspartiet, at både Venstre og Det Konservative Folkeparti var meget hurtige til offentligt at erklære, at hvis der var elementer af tilbagevirkende kraft, kunne de to partier ikke støtte dobbeltbeskatningsoverenskomsten, og de synspunkter har vi heldigvis fået bekræftet her i dag.

Men lige præcis Det Radikale Venstre synes jeg må have en grim smag i munden i dag. Berlingske Tidende kunne oven i købet på sin forside den 20. december 1996 med meget store typer meddele: »Radikale og CD stopper skatteforslag«, og den radikale skatteordfører, som er til stede her i salen, er citeret for at sige: »Det er urimeligt, så aftalen må genforhandles, så den tager hensyn til dem, som har disponeret i tillid til gældende regler«. Det var fru Elisabeth Arnold fra Det Radikale Venstre.